

La primera cita

Un relat de: [manel](#)

Tot i la curta durada del vol, amb prou feines tres quarts d'hora, va tenir temps de demanar fins a tres ampolles de ginebre, d'aquelles petites que et serveixen als avions. Se les va empassar en un no-res, buscant l'efecte terapèutic de l'alcohol. Patia una angoixa tossuda, que no havia parat de créixer des que s'havia llevat de bon matí, i que en aquells moments, circulant a més de trenta mil peus d'alçada, semblava arribar al seu punt àlgid. Si no fos perquè ja tenia una edat, l'hauria reconegut més fàcilment, però va haver de remuntar fins als records d'adolescència per recuperar aquella sensació.

El destí d'aquell avió era una ciutat que coneixia bé, però no fins el punt que desitjava pel projecte que duia entre mans. Tot just ahir al vespre, mentre ultimava els detalls del viatge, va recordar que havia llegit en alguna banda que les ciutats eren com dones, i que tenien la seva pròpia manera d'agradar. Les paraules van aparèixer sense avisar, alliberades del seu origen, però traginant amb convicció aquesta comparació que en aquell moment li va semblar magnífica. El cert és que ell frisava per seduir-la, volia deixar-se portar pels seus encants, i segurament aquest anhel era el culpable de la seva inquietud, allí residia l'ansietat que el rossegava per dins. En el fons es sentia com un adolescent davant d'una primera cita.

Anys enrere, quan s'havia d'enfrontar a una situació similar, l'alcohol solia arribar acompanyat d'altres substàncies. Potser per això, aquesta vegada, pel fet d'actuar en solitari, en lloc d'alliberar-lo, l'efecte de les ampolletes de ginebre li va enfosquir la ment. No cal dir que la falta de costum i la celeritat amb què van ser consumides també hi van jugar un paper prou important. D'aquesta manera, l'angoixa va esdevenir mal humor barrejat amb una bona dosi d'incomunicació, un estat d'ànim que no combregava gens amb el seu caràcter, generalment alegre i extravertit. Per acabar-ho d'adobar, viatjava acompanyat només de guardaespalles, qüestions personals l'havien obligat a ajornar el viatge que els amics i companys més propers ja havien realitzat dies enrere.

Sense ningú amb qui confessar el seu malestar, va demanar als quatre *armaris* que el voltaven d'evitar la marea de fotògrafs i periodistes que ben segur l'esperaven a l'aeroport. La resposta va ser freda i contundent: Impossible. El cap del *mobilari* va argumentar-li raons de seguretat. Calia seguir la ruta marcada pels protocols aeroportuaris. El protegirien tot el que calgués, però era inevitable travessar pel bell mig de la multitud. El trajecte des que van baixar de l'avió fins a la sortida de l'aeroport va ser un infern. Deixant de banda els que complien amb l'obligació informativa, una gentada d'admiradors bloquejava el pas contínuament. Per un moment es va sentir al límit de la histèria. Quan per fi van aconseguir sortir, va exigir un taxi per ell sol, necessitava imperiosament una estona de solitud.

L'assolellat dia de maig contrastava amb la nuvolositat que li enterbolia la ment. Va treure lleugerament el cap per la finestreta, maldant perquè la brisa mediterrània, ben carregada de frescor, escampés aquella particular negror. L'esperaven a l'hotel, però encara disposava d'una bona estona i havia demanat al taxista que el portés a fer un vol per la ciutat. L'home l'havia reconegut, òbviament, però per sort semblava prou discret, un paio de poques paraules. En aquells moments hauria estat incapaç de suportar el típic xerraire que t'explica la seva vida i miracles, que per fer-se l'important et surt amb allò de què, en realitat, això del taxi només és un accident, que ell anava per torero, ballarí o astronauta. Però no, res d'això, només el va obsequiar amb un ampli somriure. Fins i tot conduïa el vehicle amb gran serenor, com si es tractés d'una limusina de Hollywood, orgullós de passejar per la ciutat un personatge tan conegut del món de l'espectacle.

Van endinsar-se a la ciutat per la Gran Via. Les intencions del taxista es van fer cada cop més evidents quan, després de ficar-se pels carrers de l'Eixample, el temple de la Sagrada Família anava prenent forma a mesura que circulaven carrer Sardenya avall. Va alentar la marxa quan ja eren prou a prop per distingir-ne els detalls, però també a prou distància per contemplar la majestuositat que desprèn en la seva totalitat. Davant la ingenuïtat d'aquella actitud, el nostre home va somriure. Era evident que no exercia de simple turista, no volia un recorregut ràpid i típic pels monuments més importants per endur-se un record. Però tampoc calia explicar-li res més, només li va demanar que seguís amb el trajecte. Tot i això, just abans d'arrencar, va admirar bocabadat i en silenci l'obra magna, definitiva, però també inacabada de Gaudí. Per molt que t'hagin explicat, per molt que n'hagis vist mil fotografies, trobar-te-la al davant imposa, i molt. Poques catedrals ofereixen un equilibri tan lleuger, una harmonia tan especial.

Havia vingut per feina. En el seu darrer guió el personatge central patia un trencament important en la seva vida, i necessitava un lloc on pogués fugir, o millor dit, retornar. Ho havia parlat amb el seu germà, com sempre solien fer un cop escrita la història, i va sorgir la possibilitat d'utilitzar aquesta ciutat. La proposta va entusiasmar les autoritats, rodar una pel·lícula important suposaria una immillorable plataforma publicitària.

Van seguir direcció oest, absorbits pel trànsit del carrer Mallorca. Poc després, procurant oficiar de la millor manera possible la tasca de guia turístic improvisat, el taxista va repetir la mateixa operació, però ara davant La Pedrera. Aquesta vegada, el somriure va sorgir amb més espontaneïtat, esvaint gairebé definitivament la

nuvolositat que el nostre home traginava. La manera com el tractava el taxista, com si fos un turista novell, l'emocionava. El mal humor que havia substituït l'angoixa inicial s'estava fonent com un glaçó exposat a la inclemència del sol d'estiu. Sense saber-ho, aquell l'home li estava mostrant la timidesa de l'amant, la inseguretat del contrari que t'enforteix, però, al mateix temps, també esdevenia la porta d'entrada cap a la seducció. L'encant d'una ciutat comença per la gent que hi viu, i aquell home s'estava oferint amb una naturalitat i senzillesa que el desarmava. Per primera vegada des que havia arribat es sentia còmode. Mica en mica sorgia l'home sensible i creador que l'havia dut fins aquí, el que volia seduir i deixar-se seduir, el que volia establir una relació còmplice amb aquell entorn, l'home apassionat que frisava per enamorar-se. La història que l'obsessionava va aparèixer amb la lucidesa que acompanya els moments d'inspiració.

Va entrellucar per la finestra com una riuada de gent, vinguts majoritàriament de la part oriental del planeta, envaïen el fascinant edifici. Però necessitava racons més íntims, més personals, llocs on ubicar les situacions d'aquella història. Intuïa on els podria trobar. Va tornar a demanar al conductor que seguís avall.

Van enfilar direcció Ciutat Vella. Només va caldre trepitjar els carrers del barri gòtic perquè es tornés a capficar plenament en la pel·lícula. Tot allò ja ho coneixia, potser no tan a fons com qualsevol zona de la seva estimada ciutat, que l'havia acollit com a persona i com a artista, però sí en la mesura suficient per apreciar-ne la riquesa, el magnetisme, la càlida llum que acolliria l'esdevenir dels seus personatges. Van circular lentament per la Rambla, fins a vorejar la majestuosa estàtua de Colom, i quan pujaven, a l'alçada de la Plaça Reial, va ser ell qui li demanà d'aturar-se. En aquesta històrica plaça, atapeïda de públic heterogeni, tal com li agradava, havia pensat establir-hi l'epicentre de la història, el pis on residiria el personatge principal. En aquest barri, a l'entorn d'aquesta plaça, naixerien i creixerien la majoria de les relacions, es desenvoluparien les grans passions de la trama, les alegries i tristeses que marcarien la intensitat de la pel·lícula.

Sentia com la ciutat se li estava oferint en tota la seva plenitud, talment una dona regalimant els seus encants, una dona intensa i sensible, fruit d'una maduresa envejable, edificada per una història d'amors i odis, de passions i enveges, de derrotes i rebel·lions, una dona a qui els anys havien concedit un encís senzillament irresistible. Ell s'estava deixant seduir, encantat. No sabia fins a quin punt la culpa era del seu estat d'ànim, rehabilitat gràcies a la franca actitud del seu improvisat guia, però el cert és que el que la ciutat li estava mostrant en aquells moments era capaç d'enamorar al més escèptic. Allò que veia s'estava convertint en l'escenari perfecte.

Es va incorporar disposat a baixar del cotxe, volia respirar el pes de la història que inundava aquella plaça, passejar per sota els arcs que l'envoltaven, contemplar amb admiració els edificis que en compartien els secrets. Necessitava visualitzar escenes, reconstruir diàlegs, matisar interpretacions. I volia fer-ho des de dins l'escenari, escollit ja definitivament com un personatge més de la pel·lícula. Però es va aturar, segurament el reconeixerien i es trencaria tota la màgia que en aquell moment l'anonimat li atorgava. Desavantatges de ser una cara massa coneguda, massa popular. Es va resignar a contemplar-ho des de dins, però menys estona de la que voldria, es feia tard. Va donar al taxista la direcció de l'hotel.

Fins llavors el taxista s'havia limitat a algunes senzilles orientacions sobre l'itinerari, però mentre tornaven cap a l'hotel, armat de confiança per la llarga estona de trajecte compartit, li va etzibar allò típic de que havia vist totes les seves pel·lícules, que l'admirava molt, i que ja tenia ganes d'arribar a casa aquell vespre per explicar-ho a la dona i als fills, no només que l'havia dut fins l'hotel, sinó que també l'havia passejat per la ciutat, després que ell li demanés, és clar.

La sobtada xerrameca el va acomiadar momentàniament de les seves cabòries. El mal humor i l'angoixa només eren un record, i sense gens d'esforç va obsequiar el taxista amb una conversa amena i divertida, desplegant aquell accent tan peculiar que el caracteritzava i acompanyant les paraules amb la seva exagerada però també habitual gesticulació. Va aparèixer el personatge públic al complet, amb totes les particularitats del conjunt esbojarrat que arrossegava la seva fama. Però no va oblidar unes sinceres gràcies pels afalacs, agraint aquell regal de quotidianitat, que li havia ofert una entrada franca i sincera a la ciutat, i li havia retornat l'actitud positiva vers el món que l'envoltava.

Vint minuts després un jove grum l'acompanyava fins el hall de l'hotel, on ja l'estaven esperant. El va rebre un vell conegut.

-Pedro! Com estàs? Som-hi, que tens a tothom ben impacient.

Va entrar satisfet, arrossegant aquell somriure ximple que caracteritza els enamorats, però també amb les idees clares, convençut que tenia una bon projecte entre mans. Aquella pel·lícula faria història.